

ДЕЙСТВИЕ ВТОРО

сцена първа

/ Широка сводеста стая, съ дебели стени, подъ чиито прозорчета сж. наредени мендерчета. Въ единъ педулъ / ниша / гори кандило.

Царицата и Зоя

/ предатъ /

Царицата

И тази нощъ ще мине
безъ сънь.

Не. И работата не ми
дава утеха. / захвърля преждата /
Тъй тежко е сърдцето ми.

Сякашъ зло ме дебне
Сякашъ най-тъмна вестъ
следъ мигъ ще помрачи
този тревоженъ покой

ЗОЯ

Не се оставяй грижи
да те тревожатъ, царице.
Не бой се. Разпжди
невеселитъ мисли.
Царъ Калоянъ ще се
завърне победителъ...
Въ никоя битка до сега
той не е бивалъ надвиванъ...

ЦАРИЦАТА

Напраздно се мъчишъ да
ме раздумвашъ, Зоя. Виждамъ
какъ и твоето лице е бледно
и твоитъ очи сж червени.
О! Не... Не... /тя става, залутва
се изъ стаята / Латинитъ не сж
ромеитъ, Зоя. Въ толкова битки
до сега Калоянъ е побеждавалъ.
Но какво ще помогне сега не-
говата храбростъ, неговата сила
предъ оная безчетна наплачъ отъ
желъзни рицари, тежко въоръжени,
съ обковани въ брони коне... / въздиша /

ЗОЯ

Свети Димитъръ и
Не плачи. сега ще чуе молбитъ ни. Ще
стори чудо. Както толкова пъти
до сега. Помнишъ ли? Битката при
Верея? При Аркадиополъ? При Съресъ?
Не се безпокой... Ето... Азъ ще ти
посвирия и попъя... /взима лютната /
Тази е най-новата...

Похвалила се е Милкина майка
Нѣма ми нийде Милкина хубостъ
Ни въ Цариграда ни въ Дрънополе